

ประกาศสภาแพทยสภา

ที่ ๘ /๒๕๕๓

เรื่อง เกณฑ์มาตรฐานวิชาชีพการสัตวแพทย์ พ.ศ.๒๕๕๓

โดยมติของคณะกรรมการสภาแพทยสภาในการประชุมครั้งที่ ๘/๒๕๕๒ เมื่อวันที่ ๒๑ สิงหาคม ๒๕๕๒ และครั้งที่ ๙/๒๕๕๒ เมื่อวันที่ ๑๗ กันยายน ๒๕๕๒ ที่ประชุมเห็นชอบให้ประกาศ เกณฑ์มาตรฐานวิชาชีพการสัตวแพทย์ พ.ศ.๒๕๕๓

หมวดที่ ๑

หลักการและเหตุผล

เนื่องด้วยข้อบังคับสภาแพทยสภาว่าด้วยหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขการขึ้นทะเบียนและการออกใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบวิชาชีพการสัตวแพทย์ พ.ศ. ๒๕๕๑ กำหนดให้ผู้ที่ขึ้นทะเบียนและรับใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบวิชาชีพการสัตวแพทย์ชั้นหนึ่ง ที่เข้ารับการศึกษาดังแต่ปีการศึกษา ๒๕๕๑ ต้องผ่านการประเมินความรู้ความสามารถขั้นพื้นฐานของการประกอบวิชาชีพการสัตวแพทย์ และจากผลการศึกษาของภาคีคณะสัตวแพทยศาสตร์แห่งประเทศไทย ซึ่งดำเนินการศึกษาและประชุมระดมสมองในเรื่องความรู้ความสามารถที่สัตวแพทย์พึงมีเมื่อสำเร็จการศึกษาสัตวแพทยศาสตรบัณฑิต

จึงสมควรกำหนดหลักเกณฑ์และคู่มือประกอบมาตรฐานวิชาชีพการสัตวแพทย์ เพื่อส่งเสริมมาตรฐานการประกอบวิชาชีพการสัตวแพทย์ ตามเจตนารมณ์แห่งพระราชบัญญัติวิชาชีพการสัตวแพทย์ พ.ศ. ๒๕๔๕ โดยกำหนดเป็นมาตรฐานวิชาชีพประกอบด้วย ความสามารถทั่วไปเกี่ยวกับการประกอบวิชาชีพการสัตวแพทย์และเอกลักษณ์ประจำตัว ความรู้ความเข้าใจในวิชาการสาขาสัตวแพทยศาสตร์ และความสามารถในการปฏิบัติงาน

เกณฑ์มาตรฐานวิชาชีพการสัตวแพทย์นี้เป็นข้อกำหนดในการประเมินความรู้ความสามารถขั้นพื้นฐานของผู้ขึ้นทะเบียนและรับใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบวิชาชีพการสัตวแพทย์ของสภาแพทยสภา สถาบันผู้ผลิตบัณฑิตสัตวแพทย์ควรกำหนดความรู้ความสามารถทางวิชาชีพในหลักสูตรสัตวแพทยศาสตรบัณฑิต ให้สอดคล้องกับเกณฑ์มาตรฐานวิชาชีพการสัตวแพทย์ ส่วนการต่ออายุใบอนุญาตฯ ตามข้อบังคับสภาแพทยสภาว่าด้วยการต่ออายุใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบวิชาชีพการสัตวแพทย์ พ.ศ.๒๕๔๖ ให้ดำเนินการตามเกณฑ์ที่สภาแพทยสภากำหนด

หมวดที่ ๒

ความสามารถทั่วไปเกี่ยวกับการประกอบวิชาชีพการสัตวแพทย์และเอกลักษณ์ประจำตัว

ข้อ ๑ ผู้ประกอบวิชาชีพการสัตวแพทย์พึงศึกษาพระราชบัญญัติวิชาชีพการสัตวแพทย์ พ.ศ. ๒๕๔๕ และประพฤติตนตามข้อบังคับจรรยาบรรณแห่งวิชาชีพการสัตวแพทย์ และกฎหมายอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง

ข้อ ๒ ผู้ประกอบวิชาชีพการสัตวแพทย์พึงตระหนักถึงความจำเป็นและเหตุผลของการศึกษาต่อเนื่องและมีการพัฒนาตนเอง โดยมีการศึกษาต่อเนื่องทั้งการฝึกปฏิบัติและพัฒนาวิชาชีพ ขณะที่ประกอบวิชาชีพตลอดเวลา

ข้อ ๓ ผู้ประกอบวิชาชีพการสัตวแพทย์พึงยอมรับและปรับตัวให้เข้ากับความไม่แน่นอน และความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นได้

ข้อ ๔ ผู้ประกอบวิชาชีพการสัตวแพทย์พึงพัฒนาความสามารถในการตรวจสอบตนเอง และยินดีที่จะให้ผู้อื่นตรวจสอบ

ข้อ ๕ ผู้ประกอบวิชาชีพการสัตวแพทย์ต้องรู้ถึงข้อจำกัดของบุคคลและสถานการณ์ที่ต้องขอคำแนะนำ ขอความช่วยเหลือ หรือขอรับการสนับสนุนทางด้านวิชาชีพ และรู้แหล่งของการขอรับสิ่งเหล่านี้

ข้อ ๖ ผู้ประกอบวิชาชีพการสัตวแพทย์สามารถสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ และใช้ภาษาที่เหมาะสมในการสื่อสารกับบุคคลกลุ่มต่างๆ อันได้แก่เจ้าของสัตว์ บุคคลทั่วไป เพื่อนร่วมวิชาชีพ และหน่วยงานหรือบุคคลที่มีหน้าที่เกี่ยวข้อง โดยรับฟังอย่างตั้งใจและมีการตอบสนองอย่างเห็นอกเห็นใจ

ข้อ ๗ ผู้ประกอบวิชาชีพการสัตวแพทย์ต้องจัดทำรายงานสัตว์ป่วยที่มีข้อมูลที่ชัดเจน และเก็บรักษาประวัติสัตว์ป่วยที่สามารถสืบค้นได้ง่ายต่อเพื่อนร่วมงาน และข้อมูลเป็นที่เข้าใจได้ต่อสาธารณชน

ข้อ ๘ ผู้ประกอบวิชาชีพการสัตวแพทย์สามารถทำงานเป็นสมาชิกของทีมงาน ที่ประกอบไปด้วยผู้คนจากหลากหลายสาขาวิชาชีพได้อย่างมีประสิทธิภาพเพื่อให้บริการกับผู้รับบริการ

ข้อ ๙ ในฐานะสัตวแพทย์ พึงระลึกถึงความรับผิดชอบทางด้านจริยธรรมที่เกี่ยวข้องกับการดูแลสัตว์ป่วยแต่ละตัวและการให้ข้อมูลกับเจ้าของสัตว์

ข้อ ๑๐ ในฐานะสัตวแพทย์ พึงระลึกถึงความคิดและความรู้สึกของสาธารณชนทั้งทางด้านการเงิน และเข้าใจต่ออารมณ์ความรู้สึกของผู้รับบริการ และตอบสนองอย่างเหมาะสมแม้จะอยู่ภายใต้ความกดดันในบางกรณี

ข้อ ๑๑ ผู้ประกอบวิชาชีพการสัตวแพทย์พึงยอมรับในความสามารถของวิชาชีพอื่นที่สามารถนำมาใช้ในการพัฒนาศาสตร์ทางสาขาวิชาสัตวแพทยศาสตร์ เพื่อก่อให้เกิดประโยชน์ในการปรับปรุงประสิทธิภาพในการดูแลสุขภาพสัตว์ และการสาธารณสุข

ข้อ ๑๒ ผู้ประกอบวิชาชีพการสัตวแพทย์มีความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับองค์ประกอบ และการจัดการเพื่อการประกอบวิชาชีพการสัตวแพทย์ในสถานพยาบาลสัตว์

หมวดที่ ๓

ความรู้ความเข้าใจในวิชาการสาขาสัตวแพทยศาสตร์

ข้อ ๑๓ ศาสตร์ที่เป็นพื้นฐานทางวิชาการสัตวแพทย์

- (๑) มีพื้นฐานทางด้านวิทยาศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับกลไกภายในและการเจริญเติบโตของสิ่งมีชีวิต เช่น ชีววิทยา พันธุศาสตร์ เคมีอินทรีย์
- (๒) มีความรู้เบื้องต้นเรื่องวิวัฒนาการและการจำแนกกลุ่มของสัตว์ในอาณาจักรสัตว์
- (๓) มีความรู้เรื่องโครงสร้างและชีวเคมีขั้นพื้นฐานของสิ่งมีชีวิตในระดับเซลล์
- (๔) มีความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับหลักการของเครื่องมือทางวิทยาศาสตร์และเครื่องมือทางการแพทย์ เช่น กล้องจุลทรรศน์ เครื่องถ่ายภาพรังสี เครื่องวัดคลื่นเสียงความถี่สูง เป็นต้น

ข้อ ๑๔ กระบวนการค้นคว้าวิจัย และการนำผลการค้นคว้าวิจัยมาประยุกต์ใช้ในศาสตร์ทางสัตวแพทย์

- (๑) เข้าใจวิธีการวางแผนและดำเนินงานวิจัยเบื้องต้น
- (๒) รู้วิธีการสืบค้นข้อมูลด้านต่างๆจากฐานข้อมูลหรือแหล่งข้อมูลสาธารณะเพื่อหาความรู้เพิ่มเติม และเพื่อตอบปัญหาข้อข้องใจทางวิชาการสาขาสัตวแพทยศาสตร์
- (๓) สามารถสรุป วิเคราะห์ สังเคราะห์ และวิจารณ์ผลที่ได้จากงานวิจัยในเชิงวิชาการ เพื่อนำมาประยุกต์ใช้งานในวิชาชีพได้

ข้อ ๑๕ โครงสร้างและการทำงานของร่างกายสัตว์และเรื่องที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับการเลี้ยงดูและการจัดการ

- (๑) มีความรู้และเข้าใจโครงสร้างทางมหกายวิภาคศาสตร์และจุลกายวิภาคศาสตร์ และการทำงานของอวัยวะและระบบต่างๆ ของร่างกายสัตว์ปกติทุกระบบโดยเน้นการนำไปใช้ทางคลินิก
- (๒) รู้และเข้าใจความแตกต่างทางกายวิภาคศาสตร์ และการทำหน้าที่ของอวัยวะและระบบต่างๆ ระหว่างกลุ่มสัตว์ชนิดต่างๆ ได้แก่ สัตว์เคี้ยวเอื้อง สุนัข สัตว์ปีก สัตว์น้ำ สุนัข ม้า เป็นต้น
- (๓) เข้าใจหลักการเลี้ยงสัตว์และการจัดการฟาร์มสัตว์เศรษฐกิจที่สำคัญ เช่น สัตว์เคี้ยวเอื้อง สุนัข สัตว์ปีก สัตว์น้ำ เป็นต้น

ข้อ ๑๖ สาเหตุของโรค พยาธิกำเนิด อาการทางคลินิก การวินิจฉัยโรค และการรักษาโรคที่พบได้บ่อย และเป็นปัญหาในสัตว์ที่เลี้ยงในประเทศไทย

- (๑) เข้าใจลักษณะทางชีววิทยาของเชื้อโรคสำคัญๆ ในกลุ่มต่างๆ ได้แก่ เชื้อไวรัส แบคทีเรีย เชื้อรา พยาธิ สิ่งมีชีวิตที่ก่อโรคอื่นๆ และสารพิษ
- (๒) รู้วิธีการหรือกลไกที่เชื้อโรคต่างๆ เข้าสู่ร่างกายสัตว์ และก่อให้เกิดความเสียหายแก่เนื้อเยื่อและอวัยวะต่างๆ
- (๓) ทราบอาการที่เป็นลักษณะเด่นของโรคสำคัญต่างๆ ในสัตว์
- (๔) ทราบวิธีการวินิจฉัยการเกิดโรคต่างๆ ในสัตว์ตามหลักวิชาการ
- (๕) สามารถวางแผนการป้องกันและการรักษาโรคที่สำคัญ ที่พบในสัตว์เลี้ยงในประเทศไทย

ข้อ ๑๗ กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับสวัสดิภาพสัตว์ รวมถึงการขนย้ายสัตว์ และโรคที่ต้องรายงานให้ทางการทราบ

- (๑) พ.ร.บ. โรคระบาดสัตว์ พ.ศ. ๒๕๓๙ และฉบับที่แก้ไขเพิ่มเติม
- (๒) พ.ร.บ. สถานพยาบาลสัตว์ พ.ศ. ๒๕๓๓
- (๓) พ.ร.บ. ควบคุมการฆ่าและจำหน่ายเนื้อสัตว์ พ.ศ. ๒๕๓๕ และฉบับที่แก้ไขเพิ่มเติม
- (๔) พ.ร.บ. ควบคุมคุณภาพอาหารสัตว์ พ.ศ. ๒๕๒๕ และฉบับที่แก้ไขเพิ่มเติม
- (๕) กฎหมายต่างๆ ที่เกี่ยวกับวิชาชีพการสัตวแพทย์
- (๖) เกณฑ์มาตรฐานฟาร์มเลี้ยงสัตว์ เช่น สัตว์เคี้ยวเอื้อง สุกร สัตว์ปีก สัตว์น้ำ เป็นต้น
- (๗) กฎ ระเบียบ ข้อบังคับ ที่เกี่ยวข้องกับสวัสดิภาพสัตว์ และในการขนย้ายสัตว์
- (๘) แนวทางการปฏิบัติในสากลประเทศ
- (๙) จรรยาบรรณสัตว์เพื่องานทางวิทยาศาสตร์

ข้อ ๑๘ กฎหมายเกี่ยวกับยาสัตว์

- (๑) พ.ร.บ. ยา พ.ศ. ๒๕๑๐
- (๒) การใช้ยาสัตว์ตาม มอก. ๗๐๐๑/๒๕๔๒ และ มกษ. ๙๐๓๒
- (๓) กฎ ระเบียบ ข้อบังคับ ที่เกี่ยวข้องกับการห้ามใช้ยาปฏิชีวนะ สารต้านจุลชีพ และสารเคมีในสัตว์เพื่อการบริโภค
- (๔) กฎหมายต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับยาที่ใช้ในวิชาชีพการสัตวแพทย์

ข้อ ๑๙ แนวทางการใช้ยาอย่างเหมาะสม รอบคอบและรับผิดชอบ

มีความเข้าใจในหลักการของเภสัชจลนศาสตร์ กลไกการออกฤทธิ์ ข้อบ่งใช้ วิธีและขนาดการใช้ยา ผลไม่พึงประสงค์และข้อควรระวังในการใช้ยาดังต่อไปนี้

- (๑) ยาต้านจุลชีพ
- (๒) ยาถ่ายพยาธิ
- (๓) ยาฆ่าเชื้อ
- (๔) ยาต้านอักเสบ
- (๕) ยาที่ออกฤทธิ์ต่อระบบประสาทส่วนกลาง
- (๖) ยาที่ออกฤทธิ์ต่อระบบไหลเวียนโลหิต
- (๗) ยาที่ออกฤทธิ์ต่อระบบทางเดินอาหาร
- (๘) ยาที่ออกฤทธิ์ต่อระบบทางเดินหายใจ
- (๙) ยาที่ออกฤทธิ์ต่อระบบประสาทอัตโนมัติ
- (๑๐) ยาที่ออกฤทธิ์ต่อระบบต่อมไร้ท่อ
- (๑๑) ยาต้านมะเร็ง และยาเฉพาะทางอื่นๆ

ข้อ ๒๐ หลักการในการป้องกันโรคและการส่งเสริมสุขภาพและสวัสดิภาพสัตว์

จะต้องมีความรู้ในหลักการทำวัคซีน การป้องกันโรคสัตว์ที่สำคัญในแต่ละชนิดสัตว์ เช่น สัตว์เคี้ยวเอื้อง สุกร สัตว์ปีก สัตว์น้ำ สุนัข และม้า การป้องกันและกำจัดพยาธิภายนอกและภายใน รวมถึงการจัดการหรือการเลี้ยงสัตว์ที่คำนึงถึงสวัสดิภาพสัตว์

ข้อ ๒๑ ต้องมีความรู้ในด้านสัตวแพทยสาธารณสุข สามารถประเมินมาตรฐานทางสุขอนามัยในการดำเนินการผลิต การฆ่า การแปรรูปผลิตภัณฑ์จากสัตว์ ทั้งระดับชาติและนานาชาติได้

- (๑) การตรวจ และควบคุมคุณภาพเนื้อสัตว์ และผลิตภัณฑ์จากสัตว์
- (๒) การตรวจ และควบคุมคุณภาพน้ำนม และผลิตภัณฑ์จากน้ำนม
- (๓) ความปลอดภัยทางด้านอาหาร
- (๔) โรคติดต่อระหว่างสัตว์และคน
- (๕) ระบาดวิทยาทางสัตวแพทย์
- (๖) การจัดการสิ่งแวดล้อมทางสัตวแพทย์

ข้อ ๒๒ เข้าใจและสามารถอธิบายให้คำแนะนำแก่ผู้เลี้ยงสัตว์ และผู้ประกอบการเกี่ยวกับความสำคัญของสวัสดิภาพสัตว์ ตลอดจนการเลี้ยง การใช้งานและการฆ่าสัตว์อย่างมีมนุษยธรรม

หมวดที่ ๔

ความสามารถในการปฏิบัติงาน

ข้อ ๒๓ สามารถสอบถามและบันทึกประวัติสัตว์ป่วยเฉพาะตัว และเก็บข้อมูลในระดับฝูงหรือฟาร์มได้อย่างถูกต้อง

ข้อ ๒๔ การวิเคราะห์และประเมินข้อมูลที่มีอยู่

- (๑) สามารถรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการซักประวัติ และการตรวจร่างกายสัตว์ทางคลินิก เพื่อทำการวินิจฉัยแยกโรค
- (๒) สามารถตรวจและวิเคราะห์ผลการตรวจทางคลินิกด้วยเครื่องมือพิเศษพื้นฐาน เช่น เครื่องถ่ายภาพรังสี คลื่นเสียงความถี่สูง เครื่องวัดคลื่นไฟฟ้าหัวใจ
- (๓) สามารถแปลผลและวิเคราะห์ผลที่ได้จากผลการตรวจทางห้องปฏิบัติการต่างๆ ได้แก่ ผลทางโลหิตวิทยา ชีวเคมีคลินิก ซีรัมวิทยา และผลการตรวจปัสสาวะ และสามารถนำมาวินิจฉัยโรครวมถึงพยากรณ์โรค

ข้อ ๒๕ การบังคับสัตว์อย่างถูกต้อง มีมนุษยธรรม และปลอดภัยต่อสัตว์ สัตวแพทย์ และผู้ร่วมงาน

- (๑) อธิบายอุปกรณ์และวิธีการต่างๆ ที่สามารถใช้เพื่อการจัดการและบังคับสัตว์แต่ละชนิด ได้อย่างถูกต้อง
- (๒) อธิบายประโยชน์และข้อจำกัดของวิธีการต่างๆ ที่ใช้สำหรับการบังคับสัตว์แต่ละชนิด ได้อย่างถูกต้อง
- (๓) สามารถบังคับสัตว์ชนิดต่างๆ ด้วยวิธีการต่างๆ เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ เช่น การตรวจร่างกาย การเก็บตัวอย่างชนิดต่างๆ การให้ยาและสารน้ำ ได้อย่างถูกต้องและปลอดภัย
- (๔) สามารถอธิบายวิธีการหลีกเลี่ยงอันตราย และแก้ไขปัญหา ที่เกิดจากการใช้อุปกรณ์และวิธีการต่างๆ เพื่อการบังคับสัตว์

ข้อ ๒๖ สามารถตรวจร่างกายสัตว์ได้อย่างถูกต้องครบถ้วนตามหลักทางอายุรศาสตร์การสัตวแพทย์

ข้อ ๒๗ การช่วยเหลือสัตว์ในกรณีฉุกเฉิน

- (๑) สามารถทำการกู้ชีพ (CPR) ได้อย่างถูกต้อง
- (๒) สามารถประเมินสภาพสัตว์ว่าอยู่ในภาวะวิกฤต และรู้วิธีเบื้องต้นในการช่วยเหลือ
- (๓) สามารถทำหัตถการที่จำเป็นระหว่างสัตว์อยู่ในภาวะฉุกเฉิน เช่น การให้เลือด การให้สารน้ำ การให้ออกซิเจน
- (๔) สามารถแก้ไขภาวะฉุกเฉินที่พบบ่อยๆ ได้อย่างถูกต้อง เช่น การคลอดยาก อุบัติเหตุสัตว์ถูกรถชน การได้รับสารพิษ

ข้อ ๒๘ สามารถเก็บตัวอย่างเช่น มูลสัตว์ เลือด ขน ผิวน้ำ ขี้เนื้อ น้ำนม สิ่งคัดหลั่ง เลือดและผลิตภัณฑ์เลือด ซีรัม ปัสสาวะ อาหาร วัตถุติดอาหารสัตว์ เพื่อการวินิจฉัยทางปาราสิตวิทยา จุลชีววิทยา พยาธิวิทยาและพิษวิทยา ด้วยวิธีพื้นฐาน รักษาตัวอย่าง และขนส่งตัวอย่างเพื่อส่งตรวจวิเคราะห์ทางห้องปฏิบัติการ และสามารถแปลผลการตรวจ

ข้อ ๒๙ สามารถใช้เครื่องถ่ายภาพรังสีกับสัตว์ได้อย่างถูกต้องและอ่านแปลผลภาพรังสีเบื้องต้น

ข้อ ๓๐ สามารถเตรียมอุปกรณ์ผ่าตัดพื้นฐานและดำเนินการผ่าตัดพื้นฐานตามขั้นตอนที่ถูกต้องและปลอดภัย

ข้อ ๓๑ สามารถดำเนินการให้ยาสงบประสาท การให้ยาสลบ และยาระงับความรู้สึกเฉพาะที่ขั้นพื้นฐานได้อย่างถูกต้อง

ข้อ ๓๒ สามารถอธิบาย แนะนำและตอบปัญหาด้านสุขภาพสัตว์และการรักษาสัตว์ขั้นพื้นฐาน

(๑) สามารถอธิบายกระบวนการของโรคที่สำคัญในสัตว์ รวมถึงหลักการรักษาและการป้องกันโรคนั้นๆ

(๒) สามารถอธิบายการดูแลสุขภาพทั่วไปในสัตว์ รวมถึงอธิบาย แนะนำ และตอบปัญหาประเด็นต่างๆ ที่เจ้าของสงสัย

ข้อ ๓๓ สามารถดำเนินการตามกระบวนการชันสูตรซากสัตว์ป่วย และบันทึกผลได้อย่างถูกต้อง เพื่อการวินิจฉัยโรคหรือหาสาเหตุการตายของสัตว์

ข้อ ๓๔ สามารถดำเนินการตรวจสอบสภาพร่างกายสัตว์ก่อนฆ่า และตรวจซากสัตว์หลังฆ่าในสัตว์ที่ใช้เพื่อการบริโภค ได้แก่ โค กระบือ สุกร แพะ แกะและสัตว์ปีก สามารถระบุสภาพที่มีผลต่อคุณภาพและความปลอดภัยของผลิตภัณฑ์ได้อย่างถูกต้อง

ข้อ ๓๕ สามารถให้คำปรึกษา และดำเนินการจัดโปรแกรมในการป้องกันโรคที่สำคัญแก่ผู้เลี้ยงและผู้ประกอบการได้

ข้อ ๓๖ สามารถบันทึกข้อมูลทางด้านสุขภาพ ผลผลิต และวิเคราะห์ประมวลผลข้อมูลที่ได้

ข้อ ๓๗ สามารถประเมินสภาวะโภชนาการ และให้คำแนะนำหลักการให้อาหาร และการเลี้ยงดูสัตว์

ข้อ ๓๘ สามารถจัดการ วิเคราะห์หาสาเหตุและกำหนดมาตรการในการควบคุมความเสี่ยงจากโรคและการปนเปื้อนของผลิตภัณฑ์จากสัตว์

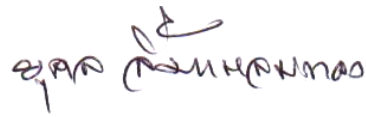
ข้อ ๓๙ สามารถดำเนินการตามขั้นตอนที่ถูกต้องในการรายงานผล เมื่อตรวจพบโรคที่ต้องรายงานให้ทางการทราบ

หมวดที่ ๕

แนวทางการนำเกณฑ์มาตรฐานวิชาชีพมาบังคับใช้

มาตรฐานวิชาชีพการสัตวแพทย์ใช้เป็นแนวทางในการจัดทำข้อสอบ เพื่อประเมินความรู้ความสามารถขั้นพื้นฐานของผู้ขอขึ้นทะเบียนและรับใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบวิชาชีพการสัตวแพทย์ และอาจใช้ในการอื่นที่คณะกรรมการสัตวแพทย์สภาเห็นสมควร

ประกาศ ณ วันที่ ๑๙ เมษายน ๒๕๕๓

(นายสัตวแพทย์ยุค ลิ้มแหลมทอง)

นายกสัตวแพทย์สภา